

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

*Nej kámoška může
být jen jedna!?*

Jim Benton

FRAGMENT

Můj milý deníčku Nej kámoška může být jen jedna!?

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jim Benton
**Můj milý deníčku – Nej kámoška může být
jen jedna!? – e-kniha**

Copyright © Fragment, 2014

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

*Nej kámoška může
být jen jedna!?*

Jamie Kellyová

DEAR DUMB DIARY™ –THAT’S WHAT FRIENDS AREN’T FOR
Copyright © 2010 by Jim Benton

Pro mého tátu Roberta Daniela Bentona

Děkuju svým NNK v nakladatelství Scholastic:
Steveu Scottovi, Cheryl Weismanové,
Susan Jeffersové Caselové, Anně Bloomové
a NNNK Shannon Penneyové.

A zvláštní díky patří NNŽ Mary K.,
a NNN Kristen Leclercové.

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

Škola: Mackerelská základní škola

Nejlepší kamarádka: Isabella, kterou jsem si
VYBRALA za kamarádku
a kterou mi NENACPALI
do krku.

Oblíbená příšera: Asi vlkodlak, protože
se nejvíc podobá
yorkšírovi.

Jak poznat, jestli je někdo
tvůj kamarád: To se nedá.

NEČTI
MŮJ DENÍK!!

To by
KAMARÁD
nikdy
neudělal!!!

A jestli **NEJSI**

můj kamarád...

Víš co?

BUM!

Teď už **JSI!**

**TAKŽE
OKAMŽITĚ
PŘESTAŇ
ČÍST!**

Drahý čtenáři mého milého deníčku,

víš určitě, že smíš číst deník někoho jiného?
To přece není moc kamarádské, nebo je?

I kdybys byl můj kamarád, neznamená
to, že máš právo si tohle číst. Naopak si
myslím, že máš ještě menší právo, protože
existují jistá pravidla kamarádství, která
kamarádi musejí dodržovat.

A jestli nejsi můj kamarád, kvůli tomu, že
čteš moje DŮLEŽITÉ, OSOBNÍ, SOUKROMÉ
zápisky, tě nebudu za kamaráda chtít.

Jestli jsi jedním z těch lidí, kteří se stali
automaticky mými kamarády díky nějaké
situaci, v níž jsem se nedobrovolně ocitla,
taky AUTOMATICKY nesmíš číst můj deník.

Takže si to zrekapitulujme. Tohle jsou
Pravidla pro čtení deníku, která určují,
kdo ho smí (a kdo NE) číst:

KAMARÁD: Ne.

NEKAMARÁD: Taky ne.

AUTOMATICKÝ KAMARÁD: Automaticky ne.

RODIČ NEBO JINÝ DOSPĚLÝ OBČAN: Ne.

POLICIE: Dobře, ale všechno, co je tu
trestné, jsem si vymyslela.

Takže, pokud nejsi od policie, tímto
prohlašuji, že všechno v tomhle deníku
je pravda, nebo přinejmenším natolik
pravda, jak je třeba.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

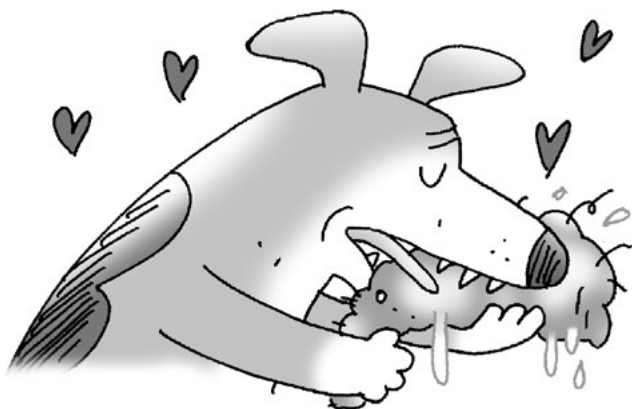

Neděle 01

Milý deníčku,

víš, jak se líbají lidi ve filmech, když jsou zamilovaní, jako by se snažili vycucnout věc, která uvízla tomu druhému mezi zuby? Můj pes Prevít má hračku, se kterou se s oblibou takhle vášnivě líbá. Nebo ji možná žužlá, to nevím. Těžko říct. Je v tom spousta ÚSTNÍ AKCE a očividně nějaké hluboké city.

Lidé od filmu dokážou během těchto scén omezit množství pěny u pusy na minimum, což se Prevítovi bohužel nedaří. Zřejmě proto, že herci jenom PŘEDSTÍRAJÍ, že se milují. Prevít, což je odporné, svoji lásku nehraje.

Říkám té hračce Žužla. Nikdo z nás neví, co to bylo původně – možná plyšový medvěd, možná spodář. Ale všechno, co bígl takhle moc MILUJE tolik let, získá vzhled, který lidský mozek nedokáže identifikovat. Tak velkou sílu mají bíglůvské sliny.

Nedávno, když i na mě bylo to mlaskavé, slintavé ožušlávání a puch psích slin moc, jsem se rozhodla, že Žužlu vyhodím. S odpadkovým košem jsem došla k Prevítovi, klekla si a štítivě vzala tu odpornou hračku za ucho nebo za pas nebo co to vlastně bylo.

A Prevít začal ROZZUŘENĚ štěkat a vrčet, že jsem se tak vyděsila, až jsem vyskočila na prádelník. (Vypadal úplně stejně jako vlkodlak v tom filmu o vlkodlakovi, který chci strašně moc vidět.)

Naštěstí udržuju pokoj šíleně přecpaný věcmi a mám v dosahu tolik serepetiček, že jsem je na něj mohla házet, dokud jsem ho nezahnala na ústup. Kdybych měla v pokoji tak uklizeno, jak máma chce, klidně by mě mohl rozzuřený bígl roztrhat na kusy.

*Lidi, kvůli vlastnímu
bezpečí si v pokoji
udržujte binec.*

Kromě tlustého starého bígla jménem Prevít teď máme ještě jeho PSÍ DCERU Prévinku, kterou jsme získali díky Prevítově neschválenému sňatku s ANGELININOU fenkou Žemličkou. (Proč ti to všechno znovu vykládám, deníčku? Přece si to pamatuješ, nebo ne?)

Zpátky k Prévince: dneska ráno se Prévinka dokolébala k Prevítovi – který se právě vášnivě věnoval své milované Žužle – chňapla po ní a vši silou zabrala.

Okamžitě jsem vyskočila na prádelník a mrskla mu přímo na jeho tesáky keramickou pokladničku ve tvaru medvěda. Čekala jsem, že přejde do svého režimu tlustý vlkodlak-pes, ale on... nic.

Ve skutečnosti dokonce trochu zavrtěl ocasem. (Nikdy nevrčí ocasem, takže to luplo jako pytel starých kloubů.) Potom mu Prévinka Žužlu vytrhla, vyskočila na postel a začala ji nechutně ožužlávat sama. Prevít opravdu NECHAL SVÉ PSÍ DCEŘI JEDINOU VĚC, KTEROU ZBOŽŇOVAL NEJVÍCE NA CELÉM SVĚTĚ Najednou mi něco došlo: *chci spálit ten přehoz na postel.*

Taky: Prevít je větší trouba, než jsem si myslela.

Jejda. Právě jsem si vzpomněla, že mám zavolat Isabelle, aby se k nám dneska přišla učit matematiku. Bála se, že propadne a bude muset chodit o prázdninách do letní školy.

Ne že bych jí mohla nějak pomoci. Mně matematika taky moc nejde. Vždycky mi připadalo, že je šíleně chladná a lhostejná.

Učitelka tvrdí, že DVĚ plus TŘI rovná se PĚT, ale nikdo se nezeptal té chudinky DVOJKY, jestli se vůbec chce sečíst s TROJKOU, a teď, když DVĚ plus TŘI je dohromady PĚT, mají spolu až do konce života kamarádřit nebo tak něco? Jen proto, že to řekl nějaký matematik? A možná je to jen můj pocit, ale SEDMIČKA vždycky vypadá, že má něco za lubem.

Nesnáším matiku.

KDYBYCHOM PROSTĚ PŘESTALI POČÍTAT, ANI
BYCHOM MATEMATIKU NEPOTŘEBOVALI –

iPOD

CENA:

NĚKOLIK VELKÝCH
HRSTÍ PENĚZ

JE TO TAK
JEDNODUCHÉ!

BANÁNY

CENA:

MIMINKOVSKÁ
HRSTIČKA PENĚZ

Pondělí 02

Milý deníčku,

vstoupili jsme do té části školního roku, kdy člověka občas napadne, že možná dokonce i učitelé začínají ztrácet zájem o vzdělávání. Něco se učíme – třeba magmatické horniny, molekuly plivance nebo o jedné z těch zemí, která vypadá, jako že tam jednoho dne chtějí vybudovat zemi –, spoustu informací, které se toho týkají, nalepíme na velkou čtvrtku, kterou pak vyvěsíme do vestibulu, a pak o tom už nikdy nemluvíme.

A tak abychom se nenudili, škola pořádá ke konci roku spoustu akcí, jako je Výstava výkresů, Soutěž talentů nebo Večer s bingem, kde se hraje hra, kterou vymysleli strašně dávno, abychom měli co dělat, než se vynalezla zábava.

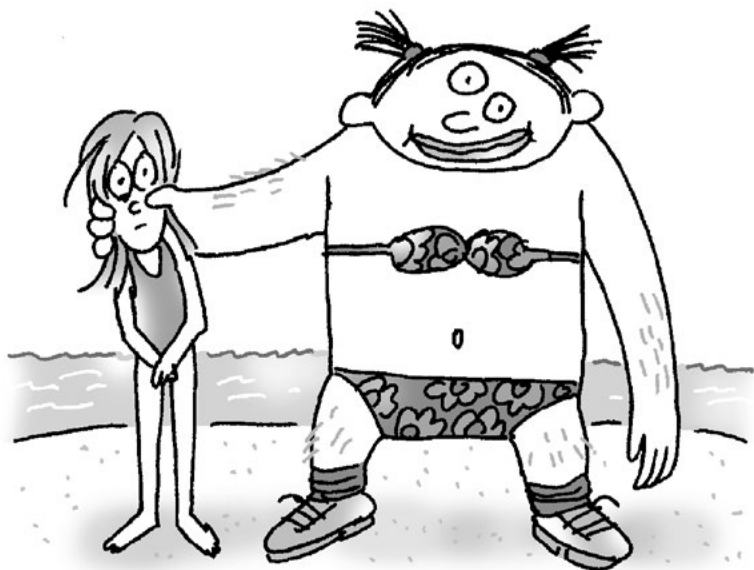
Jestli se někdy stanu učitelkou, trochu to zpestřím. Možná přilepím do vestibulu OPRAVDOVÉ ŠKOLÁKY, a až k některému z nich přistoupíš, bude ti muset říct, co ví o molekulách plivance nebo tak něco.

Taky to zařídím tak, že když mi bude někdo lézt na nervy, legálně ho budu moct vystřelit z děla. Možná mám vážně PSYCHICKÉ SCHOPNOSTI, protože jsem asi přečetla myšlenky učitele, který právě o tomhle uvažoval, když si Paul Pagor nacpal skoro celou pastelku do ucha.

A když už mluvíme o vystřelení někoho z děla, nevím, jestli jsem se ti už někdy zmínila o té holce, deníčku, která se jmenuje Angelina?

Zaprvé, než se začneme bavit o Angelině, musíme si vysvětlit, co je AUTOMATICKÉ KAMARÁDSTVÍ. Automatické kamarádství vznikne takhle: řekněme, že ty a člověk od vás ze školy, kterého znáš jen od vidění, se jednoho dne potkáte na pláži, kde se jinak nemáš s kým bavit. BUM – jsou z vás *automatictí kamarádi*. Možná jen na den, ale stejně. Takhle to na světě prostě chodí.

Nezáleží na tom, kdo to je – ten den
jste AUTOMATIČTÍ KAMARÁDI.

Nebo řekněme, že půjdeš do vězení. Spáchal jsi nějaký super zločin, třeba ukradl zbraň někomu, kdo chtěl střelit do obličeje ohroženého koalího sirotka. Soudce ale prohlásí, že *krádež je krádež*, a pošle tě za to za mříže. A tam se seznámíš s někým, kdo tam sedí ze stejného důvodu, jen šlo o ohroženého pandího sirotka nebo prostě o ohroženého sirotka. BÁC – jsou z vás *automatictí* kamarádi.

Od chvíle, co si *Angelinin* strejda Dan (zástupce ředitele v naší škole) vzal moji tetu Carol a *Angelinina* fenka si vzala mého psa a narodila se jim štěňata, *Angelina* je *automaticky* moje kamarádka. Žádná pláž, žádní koalí sirotci, prostě BUMBÁC – automatické kamarádky.

Určitě si všimneš, že to není proto, že ji mám ráda. Prostě to tak funguje. Jako matika: chudinku dvojku přiřadili k trojce.

Takže teď kamarádím s Angelinou. Je to *automatické kamarádství* a já se s tím prostě musím smířit a snažit se z toho vytěžit co nejvíc.

Kdybych totiž protestovala, pak by se teta Carol pravděpodobně rozvedla s Angeliným strejdou, kvůli čemuž by oba trpěli až do konce života hlubokou depresí, Angelina by se mohla cítit tak provinile, že by ji museli na dlouhá léta zavřít do blázince, a Prevítova štěňata by vyrůstala bez jednoho ze svých rodičů – a já bych se nedokázala vyrovnat s představou, že jsem štěňátku provedla něco takového.

Mluvila jsem o té záležitosti s Isabellou, protože je moje NNK. Koneckonců, k tomu přece nejlepší kamarádky jsou. Ale ona si podle všeho myslí, že bychom měly s Angelinou kamarádit a že jestli mám s Angelinou problém, měly bychom se prostě obejmout a zapomenout na to.

Víš, možná by to pomohlo. Když o tom člověk přemýšlí, dušení je prostě objetí, při kterém tvoje ruce svírají něčí krk.

